

vini na Vranskem 39letnega kovaškega pomočnika Schwarzja, ko je hotel kra-
sti. Uzmoviča so zaprli orožniki in pri
zasišanju je izpovedal, da je napravil
poprej trikrat trgovcu Valenčaku neza-
željen obisk. Schwarzja so našli koj zju-
traj po aretaciji v zaporni celici obeše-
nega z naramnicami na železno mrežo
celičnega okna.

**Obsodba radi zastrupljenja prevžit-
karja.** Dne 30. aprila je obravnavalo
celjsko okrožno sodišče slučaj umora
deda in prevžitkarja in so se zagovarja-
li 19letni Jožef Fakin, njegov 16letni
brat Franc in starši obeh: 46letni Ant.
Fakin in 44letna Antonija Fakin iz Dro-
žanja pri Sevnici. Obtožnica pravi, da
sta Fakin Jožef in Franc dne 15. dec.
1933 v Drožanju v skupnem naklepu in
po zrelem prevdanku usmrtila svojega
deda Fakina Jožefa s tem, da sta mu
dala v zavžitje krompirjevo juho, kate-
ri sta primešala strup. Fakin Anton in
Antonija sta v letu 1933 v Drožanju na-
klepoma zavedla Fakina Jožefa in Fa-
kina Franca, da sta storila navedeno
kaznivo dejanje. Zgoraj navedenega
dne sta bila Fakin Jožef in Franc spoz-
nana kot kriva in sta bila obsojena:
Fakin Jožef na 15 let robije, Fakin Fran-
se pa odda v zavod za poboljšanje. Fa-
kin Anton in Antonija sta bila radi po-
manjkanja dokazov oproščena obtožbe.

Obsojen radi uboja tasta. Ljubljanski
kazenski senat je obsodil dne 2. maja
32letnega posestnika Franca Preskarja
iz Velike Lašne pri Kamniku. Omenje-
ni je bil obtožen, da je letos dne 17. ja-
nuarja umoril svojega tasta Mat. Pod-
bevška. S sekuro mu je razmrcvaril lo-
banjo in je udarjeni umrl vsled otrpne-
nja možganov. Obtoženi je dejanje pri-
znal, izgovarjajoč se na razburjenost,
ker je vladal doma radi tasta pravi pe-
kel. Franc Presker je bil obsojen radi
uboja na 5 let ječe, ker se senat ni mo-
gel prepričati, da bi označil obtoženče-
vo dejanje za umor, pač pa za uboj.

Vrat si je prerézal in izkrvavel dne
3. maja v Ljubljani na Poljanski cesti
mestni delavec Janez Jaklič.

Komaj 21letni roparski morilec. Dne
5. maja so našli s kladivom ubitega
66letnega posestnika Jakoba Gantarja
iz Sinje gorice pri Vrhniki. Umorjeni
je stanoval čisto sam na samoti ob dr-
žavni cesti Vrhnika — Ljubljana. Ro-
parski morilec je 21letni kolarski va-
jenec Rud. Mesec iz Zaplane nad Vrhn-
niko, ki je že pod ključem in je priznal,
da je starca ubil s kladivom, s katerim
mu je prizadjal na glavi 12 ran. Po
umoru je vzel Gantarju kolo in ga šel
prodajat.

*

Razno iz Prekmurja.

Žizki. Dne 26. aprila t. l. je na tehniko ljub-
ljanske univerze položil državni geodetski iz-
pit g. Matija Horvat, doma iz Žizkov pri Čren-
sovcih. Mlademu geometru iskreno čestitamo!

Turnišče. Pravijo, da nesreča nikoli ne po-
čiva, kar je deloma res. Tudi pri nas sta se
pred enim dobrim tednom zgodili kar dve ne-
sreči. Prva g. Štefanu T., posestniku iz Tur-

nišča. G. Štefan je vozil iz gozda vejevje-šibje.
Vsled slabe poti pa se mu je prevrnil voz in
ga oplazil po nogi. Sreča v nesreči je bila, da
mu je voz dosegel le konec noge; kajti če bi
mu padel nekoliko višje, bi mu nedvomno zlo-
mil nogo ter bi tako postal večno hrom, kar
bi skoraj onemogočilo življenje njegovi dela-
nezmožni ženi ter vnukom, ki so vsi odvisni
od truda njegovih rok; kajti njih oče je moral
vsled nesreče v prerani grob. G. Štefanu, ki še
začasno ne more popolnoma normalno hoditi,
želimo skorajšnjega okrevanja. — Druga pa
fantu Jožefu Z., sinu uglednega čevljarkega
mojstra. Tudi on, kakor večina fantov, ima
navado, je šel po napornem dnevnem delu v
trgovino, da se malo porazgovori s svojimi to-
variši. V trgovini so fantje prosti skrbi in de-
la, in si z raznimi šalami preganjajo dolgčas.
Toda sedaj njihov »hec« ni ostal brez posledic.
Igrali so se namreč tudi z na pultu ležečim
flobertom, misleč, da je prazen. To nepremiš-
ljeno igranje z orožjem pa je zahtevalo za žr-
tev mladega fanta Jožefa. Proti njemu ga je
naperil eden izmed fantov ter ga sprožil. Ker
je bil flobert nabit, vsled tega je bil tudi Jožef

Zračni promet na progi Berlin—Varšava, ki traja 2 uri in 40 minut.

Zver v človeški po- dobi.

V Indiji v Haidaraba-
dadu je zaprla policija
bogatega človeka, ki
je spravil tekom 6 let
na nepojasnen način
s tega sveta 11 žensk
v starosti od 35 do 40
let. Morilec je posedal
45 km od Haidarabada
svojo vilo povsem na
samotnem kraju. Pod
pretvezo ljubezni je
zavabljal žrtve v vilo,
iz katere ni uspel po-
beg nobeni, izvemši
dvanajsti. Lopov je
pritegnil nase ženske
iz bogatejših slojev, ki
so se podale v smrtno
past v bogatem naki-
tu, katerega pa mori-
lec ni po smrti zadav-
ljenja prodal, ampak
ga je skrbno hranil.

Januš Golęc:

18. nadaljevanje.

KRUCI

Ljudska povest po zgodovinskih virih.

Cetrto nedeljo je priklopinil k meni na trg dolgo-
peti potegon — fardoški konjar. Povabil me je, da bi
izpraznil na gospodovo željo v župnišču celo brento.
Nič zavratnega sluteč, sem mu sledil v pivnico, kjer
sem stresel kostanje v lesen polivač. Ko je bila bren-
ta prazna, je odskočil hlapec k vratom in obrnil
ključ — — —

Petero ran Križanega in vsi sveti, izza visoke
kadi je stopil predme s korobačem v roki trški berič.
Pogledal me je pošastno ko sam ljuti vrag, me na-
hrulil po pasje in me začel hladiti s korobačem po
dolgem in počez, kakor bi pral hodno štrénjo. Pod
udarci sem se zgrudil na kolena, povzdignil roke in
prosil za božjo voljo milosti. Klečečega me je pograbil
za pas in me žnoril po zadnjici, kakor bi mlátil po
praznem podu. Roka se mu je utrudila: Moral je od-
nehati in menil na glas, da udarci nikakor niso ce-
lotna kazen za prazno kostanjevo jezičje!

S fardoškim hlapcem sta me zvezala. Berič mi je
porezal gumbe na hlačah, da sem jih moral braniti
pred popolnim pobegom z uklenjenimi rokami. V ve-
rigah sta me gnala na posmeh celega trga na občino,
kjer so že čakali name župan in vojaki-dragonci.

Župan mi je držal dolgo pridigo. Zaključil je svo-
je nauke z obsodbo: 'Ti veržejsko ničvredno seme!
Ze v mladosti goljufaš, kak lopov bi šele pognal iz
tebe v moški dobi. Spadaš ven iz poštene družbe in
prideš med cesarske, ki bodo vate nagnali s palico
poštenost. Tamle že čakajo dragonerji, ki te bodo
odpeljali med grencarje, da boš lahko sleparil Turke
s praznim facjem!

Vse moje mile prošnje so bile bob v steno. Ko-
njiki so me vrgli kakor kakega psa v verigah na voz
in z Bogom Mursko polje! Na vozu sem premišljal:
Kako in kaj bo odslej s teboj, ubogo veržejsko paro?
Če me je korobačil ljutomerski berič, kaj šele bodo
pöčenjali z menoj hrvaski dragonerji!

Moram reči, da je bil pandur v Ljutomeru zlodej;
meni čisto neznan Hrvati pravi — angeli! Kmalu za
Ljutomerom so me zvezali. Dali so mi jesti in piti

me' rebra zadet. Odpeljali so ga takoj k zdravniku in ker mu ta ni mogel najti kroglice, so ga drugi dan odpeljali v bolnico v M. Soboto. Upajmo, da bo fant kmalu zdrav. Ta nesreča pa naj služi fantom v pouk, da se z orožjem ni dobro igrati.

Beltinci. Na koncu preteklega meseca je bilo na naši postaji kaj živahno. Bil je namreč dan eksporta živine. Toda to nalaganje tokrat ni poteklo brez posledic, nesreče. Mlada živina, večinoma bik, ki je bila dolgo zimo zaprta v zatohlih hlevih, se je v prosti naravi, na potu na postajo, zelo razživila, da ne rečem zdvijala. Nesreča se je zgodila dvema korenjaškima gonjačema, ki sta prignala kaj lepi živali. Bila sta menda iz Turnišča. Tik na postaji, ko sta bili živali že stehani in sta ju omenjena gonjača gnala v vagon, sta živali odrekli pokorščino ter se hoteli dalje veseliti proste

narave. Skočili sta in hoteli pustiti gonjača sama. Toda mlajši ni izpustil, ker ni mogel, imel je namreč verigo zavito okrog roke, kar bi ga lahko stalo življenje, vsled tega sta živini padli z njim vred iz 1 metra višine. Pri tem padcu si je večji blk, ki je padel na glavo, izbil rog skupno s kostjo in nekaj časa mirno obtežal. Kupec ga vsled tega ni maral vzeti, čeč, da dolge poti ne bo preстал. Pozneje se je omeščal, ker ga je živnozdravnik potolažil, a izplačal ga ni. Plačal ga bo pozneje, če je srečno in živ prišel na mesto svoje smrti, mislim seveda bika. Gonjaču se ni zgodilo nič hudega, ker je padel poleg živali in višina ni bila baš velika.

Črenšovci. Po službeni potrebi je zapustil našo orožniško stanico kaplar g. Kračun. Premješčen je v Gornjo Radgono. Naj se na novem mestu dobro počuti!

dvorani Katoliškega doma izvirno slovensko delo Ivana Cankarja »Hlapec Jernej in njegova pravica«, v dramatizaciji Milana Skrbinška. To je pretresljiva zgodba vseh trpečih, od dela upognjenih, ki iščejo pravice tega sveta. Pridite in pogledjte! To bo praznik vaših žuljevih rok in vašega znoja. Predstava se prične ob pol štirih popoldne. Domačini ip sosedil vabljeni!

Št. Janž pri Valenju. Naše prosvetno društvo je imelo skupno s sadjarsko podružnico v nedeljo dne 29. aprila v Slomšekovi dvorani prav lepo in dobro uspelo prireditve. Z besedo in pesmijo smo se poslovili od naših fantov, ki so šli — 26 po številu — k vojakom. Društveni moški zbor jim je prav lepo zapel pomenljive pesmi v slovo, g. župnik pa jim je govoril o solčnih in senčnih straneh vojaškega stanu in jih navduševal, da naj bodo zgled na znotraj in zunaj discipliniranega vojaka, zvestega Bogu in domovini. Vprizorili smo tudi za današnji čas tako pomenljivo igro: »Na dan sodbe«, ki prikazuje na ginljiv način, kako ljubezen premaga sovraštvo. Igra je bila v splošnem dobro pođana, zlasti so bili dobri: Cestnik, župan Koman in Marta. Dvorana je bila popolnoma zasedena in je bil gnotni uspeh sadjarske podružnice zelo zadovoljiv. Zahvaljujemo se zlasti Šmarčanom in Šentiljčanom, ki so prišli na prireditev v obilnem številu. V veseli tekmi vadimo in vežbajmo svoje mlade moči, da smo čimprej pripravljeni na žrtve poznejših let. — Naša prostovoljna gasilska četa je v nedeljo dne 6. maja prvokrat obhajala god svojega zaščitnika, sv. Florijana, s skupno sv. mašo in nagovorom ter priredila običajno veselico.

DRUŠTVENE VESTI

Tudi ženske se morajo politično udeleževati.

Pretekli mesec je bil v Rimu kongres Mednarodne katoliške ženske zveze. Vršilo se je večje število predavanj o sodobnih vprašanjih, katera zanimajo tudi ženski spol. Posebno obširno se je razpravljalo o tem, kar spada med glavne naloge, ki jih ima izpolniti katoliško ženstvo: o krščanski vzgoji mladine. V to svrhu so se udeleženkam kongresa raztolmačila in priporočala načela in smernice, ki jih podaja papež Pij XI. v svojo okrožnico o krščanski vzgoji. Udeleženke kongresa je v posebni avdienci sprejel sv. Oče. V nagovoru je pohvalno poudaril, da kaže katoliško ženstvo v svojih socialnih prizadevanjih tistega pristno krščanskega duha, ki mora biti z njim prešinjena Katoliška akcija. V teh prizadevanjih ne smemo zanemariti telesne blaginje tistih, kojih duše hočemo osvojiti. Poleg socialnega dela, tako je s poudar-

kom naglasil sv. Oče, je treba od katoliških ženskih zvez tudi zahtevati političnega udeleževanja. Ne misli pri tem na strankarsko ali malenkostno dnevno politiko, marveč na tiste velike politične linije, ki jim je cilj splošni blagor in ki zajemajo svetost družine, krščansko vzgojo mladine, pravice cerkve in svobodo vesti. V tem višjem smislu ne smejo ženske zveze in njih članice: krščanske žene, nikdar nehati voditi dobro politiko v skupni blagor.

*

Ljutomer. To nedeljo dne 13. maja vprizorili naše prosvetno društvo Ljudska čitalnica v

Št. Ilj v Slov. goricah. Kdor dela za blagor drugih, je vreden spoštovanja. Kdor pa celo četrstoletja dela zvesto za vero, narod in domovino, gotovo zasluži hvaležno molitev vernega naroda in domovinsko pohvalo. Šentiljčani tam ob meji so to dvojno na izrazit način skazali dne 1. maja svojemu priljubljenemu dušnemu pastirju g. duh. svetniku Ev.

Vračku ob priliki proslave njegove 25letnice župnikovanja med njimi. Že na predvečer je bila naša starodavna trdnjava praznično oblečena in so zvonovi, topiči in slavoloki mimo vozečim železniškim popotnikom naznanjali začetek izredne slovesnosti ter domačine klicali k prelepi večernici pred župniščem, kjer so godba in petje ter navdušeni pozdravi izražali njihovo veselje, hvaležnost in vdanost. V torek dne 1. maja pa je po celi obsežni župnji delo počivalo ter je ljudstvo v veselem razpoloženju prihajalo od vseh strani kakor na velik praznik in je drugače prostorna cer-

pod resno pretnjo, da bo pri njih dobro. Če bi skušal pobegniti, se bom koj pobratil s smrtjo!

Med dolgo vožnjo od Ljutomera do Karlovca sem mi je pridružilo precej tovarišev po silem in prostovoljno. Večina je bila takih mladih fantov, ki so imeli kaj na vesti in so jih potisnili med vojake za kazen.

V Veržeju sem imel opravka s konji, torej sem moral v Karlovcu na konjski hrbet. Izmuštrali so me za cesarskega dragonerja-trobentača. V Karlovcu sem ostal eno leto in nato sem moral za celih pet dolgih let med graničarje. Tamkaj smo se kresali s Turki, ki so silili na vseh koncih in krajih v Slavonijo.

Moj Bog, cele dneve in noči bi vam lahko pripovedoval, kaj vse sem doživel v bojih s Turki. Danes bom preskočil bolj vsakdanjo šaro in zaupal, kako sem se poturčil.

Brž za Siskom ob Kulpi je turška trdnjava Petrinja. Vrgli smo janičarje preko reke. Iznenada nam je padla turška zalega za hrbet, pobila in razkropila našo celo četo. Spoprijela sva se z janičarskim jezdecem. Ohladil me je po glavi do omedlevice; jaz sem

ga pa potipal s sabljo pod rebra, da ni podil nikdar več kakega grenčarja.

V noči po krvavem spoprijemu mi je vrnilo zavest kričanje in vpitje. Zmagovalci so preiskovali pobite tovariše in se prerekali za plen. Otipal sem se skrbno od pet do glave in se uveril, da mi ne manjka nobeden ud. Tik mene je ležal z obrazom proti zemlji od tele moje desnice na smrt zabodeni janičar. Zablislilo se mi je po od udarca razboleli glavi, sam duh božji mi je poslal razsvetljenje. Ne bi bil naštel do deset, že sem bil iz avstrijskega graničarja turški janičar, da bi ne bil sumil nikdo o moji pristnosti. Površno sem zmetal na Turčina cesarske cunje in koj sem bil med ono gručo janičarjev, ki so se pulili za zajete konje. Vsled telesne premoči sem sedel kmalu v sedlu dobrega rjavca in hajdi s Turčini izpod petrinjske ravni na Kostanjico.

Tale prehiater prekrst iz kristjana v muslimana se je zdel vojaških običajev neukim Drašovim poslušalcem prenagel. Nekateri so bili celo mnenja, da jih farba stari Veržejec, kakor je potegnil ljutomerskega fajmoštra in župana s praznim kostanjevim ježičiem.

Kot spomin na posamezne ljubice si je pridržal še od vsake po eno rokavico in en komad od obleke. Ženske je pridržal po dva dni v vili. V popolnoma zaprti sobi brez oken je nesrečnice zadržal in kam je spravil njihova trupla, še niso odkrili, dasiravno so prekopali v okolici vile nekaj sto kvadratnih metrov. Dvanajsti ženi, katero si je izbral in zvalil kot žrtev k sebi, je že bil zaupal, kaka usoda je zadelo njene prednice in kako bo z njo. Nekako šudežno in na nerazumljiv način ji je uspel v smrtnem strahu pobeg, nakar je razkrinkala pred oblastjo toliko časa pri-

kev postala veliko premala za vse. Pred župnišcem so svojemu ljubitelju g. župniku prelepo zapeli »slavčki« naše osnovne šole in do solz sta nas ganila srčkana pozdrava dveh učenk, ki sta hvalela njegovo očetovsko skrb in od nebeškega Mladinoljuba navdihnjeno ljubezen do »vrtničarjev« in do šolske mladine. V izbranih besedah so se poklonile Marijine družbenke svojemu požrtvovalnemu duhovoditelju, kakor že ob 10- in ob 20letnici, tako še posebej sedaj ob začetku srebrnega jubileja svojega obstoja. Kladivarsko odločnost za svoje versko prepričanje in junaško stanovitnost v dobrem pa je pred odhodom v cerkev mladeniško navdušeno povdarjal in obljubljal zastopnik tukajšnjega fantovskega odseka KA. V nabitno polni cerkvi nas je mons. Vreže, profesor iz Maribora, v krasnem nagovoru pohvalil za tako lepo izraženo hvaležnost do svojega dušnega pastirja, nam razložil zgodovinski pomen te proslave za narod in cerkev ter nam z različnimi podatki razkazoval veličino 25letnega neumornega jubilarovega delovanja za dušni blagor Šentiljčanov, katere je z drugimi prebivalci Slovenskih goric služabnik božji A. M. Slomšek za lavantinsko škofijo pridobil in jim oporoko zapustil: »Vrli Slovenci, ne pozabite, da ste sini matere Slave! Naj vam bo drago materino blago: sv. vera in pa beseda materina! Ob lepo izvežbanem petju domačega zbora in ob navzočnosti g. stolnega prošta dr. M. Vraberja, ki je prinesel iskrene pozdrave našega na birmovanju se mudečega prevzvišenega g. škofa Ivana Jožefa, in drugih duhovnih sobratov je g. svetnik opravil zahvalno daritev za sebe in za svoje župljane, v župnišču pa so mu v prelepih razgovorih izražali svojo hvaležnost in presrečne častitke z vročo željo, naj ga ljubi Bog ohrani še prav mnogo let čilega in junaško neustrašenega. Prelepo častitko je poslal tudi naš g. general Maister, ki je bila z zanosom prečitana! Vsem častitkam se pridružuje tudi »Slovenski gospodar«, kateri ima celo kopico zvestih naročnikov v našem obmejnem St. Ilju.

Sv. Marjeta ob Pesnici. V ponedeljek dne 30. aprila je mrtvaški zvon z našega cerkvenega stolpa zazvonil tužno vest, da nas je za vedno zapustila naša preblaga sosedinja gospa Antonija Špricaj, nadučiteljova vdova in po-

sestnica v Vosku. Čez 50 let je vzorno gospodarila na svojem posestvu, bila marljiva in delavna kot mravlja in to še vsa leta v svoji visoki starosti. Čez 50 let je bila vir neštetihih dobrot in uljudnosti, ki jih je rada delila vsem znanim in neznanim, ki so se zatekli pod njeno streho. Dokler je bila zdrava, ga ni bilo dneva, da bi redno zjutraj ne šla svoje ljube in njej svete poti k vsakdanji službi božji v domačo župno cerkev, vzgajala in navajala pa je k taki poti in sploh k krščanskemu življenju vse svoje družinske člane. Bila pa je tudi narodno zavedna in odkrita Slovenka že davno pred vojno, po vojni pa z dušo in telom vneta Jugoslovanka. Izredna je bila tudi njena naobrazba, saj je vsak od njih uporabila za čitanje knjig, časopisov itd. V sredo dne 2. maja, dopoldne ob 10. uri, smo jo spremili k večnemu počitku. Spominjati se je hočemo v molitvi in prositi Večnega za njen večni mir in pokoj!

Sv. Lenart v Slov. goricah. Umrl je vrli naš mož Matija Šuman. Predpreteklo soboto smo ga pokopali. Velika množica trškega in tudi kmečkega ljudstva ga je spremljala na zadnji poti. V slovo mu je govoril ob grobu domači g. župnik. Šuman je bil v celem lenarčkem okraju in menda v vseh Slovenskih goricah najbolj znana oseba, ugleden in delaven mož, ki je z lani pri Sv. Juriju umrlim Roškarjem bil velezaslužen naš mož, narodnjak, cerkveni mož, neustrašen boritelj, stara, pristno slovenska, katoliška, vrla korenina, poštenjak in neutrudljiv delavec za korist našega ljudstva v vseh društvih, odborih in panogah javnega življenja: cerkveni ključar nad 30 let, skrben in vrli župan dolgo let, sodni čenilec in član okrajnega zastopa dolga leta. Tako zaslužnega moža za ceste in mostove ga ni bilo, kakor poleg Roškarja Matija Šuman. Bil je seveda tudi v krajnih in okrajnih šolskih odborih leta in leta. Pripomniti pa je seveda treba, da je vse te našete odbore pomagala rajni Šuman priporiti iz nemškutarških in slovenske roke. Zlasti tudi je treba še omeniti njegovo delo na zadržnem polju. Bilo je pri ustanovitvi naše narodno-katoliške posojilnice in je v njej deloval prav skrbno in vestno skozi vseh 47 let. Več let je bil obenem tudi v okrajni hranilnici. Koliko je rajni Matija v vseh teh odborih storil dobrega

Sv. birma.

Knjižica, ki pouči botre in birmance, kako se je ravhati pri sv. birmi, se dobi za Din 3.— v knjižarnah

TISKARNE SV. CIRILA V MARIBORU.

z nasvetom in dejansko za blagor našega naroda! Bil je namreč rajni Šuman odločen in neustrašen in se v boju za pravico ni ustrašil nobenega nasprotnika, tudi gosposke sukne ne. Zlasti v boju za cerkev in vero vnet zagovornik, kot narodnjak slovenski pa naravnost občudovanja vreden junak. Vsakemu je povedal brezobzirno, kar mu je šlo. Gotovo dokazuje ime »mali papež« dovolj, kako zelo nevaren je bil raznim nasprotnikom, da so mu naredili tak priimek. Neutrudljivo je delal kot podnačelnik še do zadnjega tedna v naši posojilnici star čez 73 let. Iz drugih odborov so ga ~~poznali~~ izrinnili. Šuman je bil na zunaj na prvi pogled bolj neuljudna in raskava skorja, a srca je bil g. Matija blagega in zlatega. Opešal je slednjič tudi on, ki nam je težke dneve današnje križe lajšal in slajšal s svojo nepremagljivo šegavostjo in šaljivostjo. Rad je povedal kate-ro iz prejšnjih časov svojega bogatega delovanja in jo zabelil z lastno mu kritiko. Spomin je imel izboren, bistrega duha, kmečki talent. Poznal je vsakega po značaju in razmerah in ga orisal večkrat prav hudo in šegavo s par besedami ali s pregovorom in zadel resnico. Tudi tebe je vse poznalo, blagi Matija, kdo ni poznal »gospoda Šumana« ali kar po domače »starega Šumana«?! Vse ga je poznalo in spoštovalo, tudi nasprotniki. Slava takemu možu! Mladina, uči se od takih vzornih mož, marijivega, odločnega, značajnega moža nesebične neutrudljivosti za blagor obči, cerkve in domovine. Tebi pa nepozabni spomin, preljubi Matija Šuman, vedna hvaležnost za zgled in delo Tvoje! Sladko spavaj v zemlji slovenski do srečnega svidenja! Zbogom! Slava Ti!

Negova. V torek dne 24. aprila je zaprl svoje trudne oči najstarejši faran negovske župnije, blagi starček Jakob Sattler, p. d. Saffaričev, bivši kmet v Ivanjcih. V treh mesecih

krito zver v človeški podobi.

Izredna darežljivost.

Obiskovalcem velikega londonskega gledališča v Croydonu se je nudilo te dni izredno presenečenje, s kakoršnjim se ne more ponasati najboljši režiser. Ko se je dvignil zastor, je stopil na oder gospod, ki je oznanil občinstvu, da prosi tujec gledalce, naj mu dovolijo, da podari v gledališču vsakemu majhno darilo. Vsi navzoči so bili prepričani, da gre za kako inozemsko potegavščino. Naenkraf se je pojavil neznanec, ki se je predstavil kot gospod John Rodney iz Čikage in je imel na navzoče naslednji na-

Drašek se je obnesel za svojo verodostojnost in trdil s povzdignjenim glasom:

»Vi hribovski kolovrati, mislite, da so bili oni bosanski janičarji res pravi Turki nekod iz Arabije. Poturčeni Bosanci, ki turščine niti znali niso. Navadni roparji hrvaške govornice kakor mi grenčarji. Le tu in tam je vrnil kateri v pogovor onega Mohameda in njihovega nebeškega Alaha. S plenom so oddrveli izpred Petrinje v Kostanjico in jaz iz radovednosti z njimi. Živi zlodej se ni zmenil ali sem Osman, Ahmed ali celo sam Mohamed! Glavno je bilo, da sem tičal v janičarski preobelki, imel dolge mustače in se drl iz polnega grla kot človeške krvi pijan tolovaj.

Iz Kostanjice smo jo ubrali v Novi, od tam v Prijedor in ustavili smo se v turški trdnjavi Ključ v Bosni, odkoder je bil privrel moj oddelek v Slavonijo na rop, pokolj in požig.

Niti o spremembi imena mi ni bilo treba razmišljati. Že od rojstva se pišem Husijan. Ne eden Turčin v Ključu ni povedal tako po turško se glasečega imena, kakor jaz — Veržeje! Krstnega patrona Andreja sem zamenjal z Ahmedom in no — Ahmed Hu-

sijan, mar li še hočete kaj bolj pristno mohamedanskega!

Radi izurjenosti v trobentanju sem bil kmalu po prihodu v Ključ na dvoru tamošnjega poveljnika Omer age. Dobri Omer aga je bil ravno tako islamski Hrvat kot jaz veržejski musliman. Najrajši je poslušal, če sem mu zatrobil katero slovensko. Omerjeve konje sem nadziral, varil gospodarju črno kavo, katere nobeden od vas okusil ni in ne bo, in njegova ušesa sem gladil s slovenskimi vižami.

Lepega dne me vpraša gospodar: Ahmed, kako ti ugajata Ključ in moj dvor?

»Hm,« sem odgovoril: »Vse bi še bilo, če bi se ne drl oni prokleti muezin (turški cerkovnik) po trikrat na dan tako dolgo z minareta (mohamedanski zvonik) in plašil s svojim kričanjem ljubega Alaha.«

Agā me je pogledal začudeno z vprašanjem: »Kdo zove v tvojem selu vernike k molitvi, če ne muezin z minareta?«

»Glej, agā,« sem mu razlagal: »Ti si musliman iz Ključa, jaz iz Veržeja ob Muri. Oba moliva enega Alaha. Tvoj Alahov prerok je oni Mohamed iz Arabi-